

[L. Rasmussen.]

det nogen Myndighed til at fæstsætte et Mindstemaal, hvorunder Rustningerne ikke maa indskrænkes.“

Det skrev den højtærede Finansminister i 1920 og meddelte den danske Rigsdag, det er, hvad vi har faaet at vide fra den Side med Hensyn til vore Forpligtelser overfor Folkenes Forbund, saa vi er fra vor Side parat til at opfylde enhver indgaaet Forpligtelse, tage Konsekvenserne af dette. Hvis Venstre ikke vil mere, nærer jeg Haab om, at vi i Løbet af Vinteren kan naa til en Forstaaelse med hinanden.

Der er fra Venstres Side anmodet om at faa en fordomsfri Forhandling, og i en Debat, jeg har haft med den højtærede Forsvarsminister, senere med den højtærede Indenrigsminister, i den Valgkampagne, der gik forud for Landstingsvalgene, understregede de meget stærkt, at de gerne vilde have en Ordning paa bred Basis, de vilde være meget ked af fremtidig at skulle leve under en Ordning, der kun byggede paa et Par Stemmers Majoritet i de to Ting, de ønskede derfor at faa os med til en Forhandling paa bred Basis.

Og jeg indrømmer, at Venstre har givet os en bred Basis. Hvis det skal være paa en bred Basis, kan jeg ikke se, man kan faa det, uden at man skal have Socialdemokraterne med; jeg kan ikke tænke mig andet end, at den højtærede Forsvarsminister har tænkt paa dette, naar han vilde have det ordnet paa en bred Basis.

Jeg indrømmer, man har givet os en bred Basis at forhandle paa. Her møder Ministeren med et Forslag til 40 Mill. Kr., som i Virkeligheden er 44 Mill. Kr., naar det skal omsættes i et ærligt Budget. Den ene af Venstres militære Ordførere i Landstinget — de har jo to af den Slags — den ene af dem siger, at for mindre end 53 Mill. Kr. kan Danmark ikke opfylde sine internationale Forpligtelser. Men Venstre har siddende en Mand i Marineministeriet, ogsaa en militær sagkyndig, der siger, at Danmark kan opfylde sine internationale Forpligtelser for et Beløb, der ligger betydeligt derunder.

Nu ved jeg nok, at det skal være en dyb Hemmelighed, hvad der fra denne sidste Side er fremkommet; og Ministeren har erklæret, at dette er indre Anliggender, som i og for sig ikke kommer Offentligheden ved. Hvis det maa være mig tilladt at give den højtærede Minister et godt Raad — jeg ved ikke, om jeg maa gøre det —, men hvis jeg maa, saa skal det være det: Sørg for at komme med dette Forslag saa hurtigt

som muligt! Det bliver dog alligevel udleveret, det lykkes ikke at holde det tilbage, og saa er det klogere at komme med det nu, i Stedet for at lade det pine ud af sig; man bliver alligevel nødt til at komme med det.

Saa — det erkender jeg — kan Venstre komme og sige: vi har en Mand, General Birke, der siger, at vi skal bruge 53 Mill. Kr., ellers opfylder vi ikke vore internationale Forpligtelser; vi har en Minister, der siger: 40 eller 44 Mill. Kr. skal vi bruge til at opfylde vore internationale Forpligtelser; vi har en Direktør i Marineministeriet, der mener, at med omkring 30 Millioner kan vi klare det; og saa tror jeg, at vi maaske kan begynde paa *det* Grundlag at tale med Venstre. Og Venstre har et fjerde. De sagde i 1922, at vi skulde have 6 Orlogsskibe, det var det uundværlige Minimum, og nu har vi efter Marinens Mening kun 2. Altsaa, Venstre er at finde paa mange Omraader; og derfor vil jeg tro, at en Forhandling med Venstre ikke vilde være helt haabløs.

Man vil maaske sige — jeg ved, at det er blevet sagt tidligere —: I staar jo ogsaa vakkende indenfor jeres Parti, vi har jo hørt Udtalelser om 30 og 35 Millioner, og dette er jo ikke Afrustning. Jeg vil gerne derom sige, at der er ikke en eneste, heller ikke indenfor Venstre, der har ringeste Tro til, at der i vort Parti findes blot en eneste, der er Modstander af Afrustningsforslaget eller nærer Betænkelighed ved dets Gennemførelse, ikke en eneste. Jeg tror, Venstre vilde ønske, at der indenfor deres Parti om Forsvarsspørgsmaalet herskede samme Enighed, som der gør indenfor vort Parti.

Og hvad angaar Udtalelserne om de 30 og 35 Millioner, saa er det jo ingeniunde noget nyt. I 1909, da vi Socialdemokrater havde faaet vort Afrustningsforslag forkastet, stemte vi bagefter for de Radikales Forslag, der krævede betydeligt mere, end vi ansaa for nødvendigt. Da jeg som Forsvarsminister fremsatte mit Afrustningsforslag og fik det vedtaget her i Folketinget, stillede jeg parallelt dermed et Forslag om at nedsætte Militærudgifterne et Aar med $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr., et andet Aar med $10\frac{1}{2}$ Mill. Kr., stillede saadanne Forslag, mens Afrustningsforslaget behandlede; og der var ikke een, der kom i Tanker om at sige, at jeg vilde fravige mit Afrustningsforslag, fordi jeg stillede disse Nedsættelsesforslag.

Det, de paagældende Medlemmer af mit Parti har sagt, er dette: vi mangler